

1.

Я ЗМІНЮЮ ПРОФЕСІЇ ТА ВИВЧАЮ НОВІ СЛОВА

Мене звать Лола Фелозо. Мені одинадцять років і дев'ять місяців. Я живу в Гамбурзі на вулиці Бісмарка, 44, ходжу до п'ятого класу районної школи, і мені ой як треба, щоб ви мене пожаліли. З радістю придумала б для своєї історії цікавіший початок, та вона, на жаль, почалася, коли я занедужала. Ех, коли б у мене були грип або апендицит, чи бодай якийсь епіфізеоліз капітіс феморіс. Ця хвороба була у моєї найкращої подруги, яка торік вивихнула тазостегновий суглоб, і відтак їй довелося якийсь час роз'їжджати в інвалідному візку. Але тепер вона вже чудово ходить, а перед канікулами навіть виграла медаль на змаганнях із легкої атлетики. А мені доводиться проводити безсонні ночі в своєму ліжку, гадаючи, чи видужаю я коли-небудь.

До березневих канікул я сном-духом не знала, що така хвороба, як моя, взагалі існує.

Але коли я планувала друге весілля своєї тітки, усе стало ясно: у мене криза особистості.

Якщо ви поцікавитесь, що ж це означає, то опинитесь у тій самій ситуації, що й я під час березневих канікул. Коли я попросила свою тітку пояснити, вона відповіла фразою, яку лише недавно вивчила по-німецьки: «Weiß Gott» (Бог його знає),— адже всі її думки були про весілля, до якого вона ще мала розлучитися. Та це досить заплутана історія, і я розповім її трохи пізніше.

Довелося мені самій давати собі раду з хворобою. Це забрало у мене добрих дві години, бо в словнику іноземних слів мінімум тринадцять значень на кожне слово. Тому навіть здоровим користувачам словників загрожує важке перевантаження мозку. Але не буду вас мучити і коротенько розкажу, що я там розкопала.

Отже, на кожне слово в назві моєї хвороби у словнику знайшлося тлумачення.

hää?

Слово «особистість» — «identity» — прийшло з латинської мови, означає воно неповторну

й унікальну людську істоту.

Це б ще нічого, але «криза» — слово родом із Греції, і означає воно надзвичайно небезпечну ситуацію. І коли латинська

«особистість» з'єднується з грецькою «кризою», стає так кепсько, що людина взагалі перестає розуміти, хто вона така. У запущених випадках ця хвороба може спричинитися до справжньої трагедії. Нещодавно мама розповідала про чоловіка, який бігав по тротуару у самих підштанках, але зі скальпелем у руці, і кричав, що він правнук Віннету і мусять виконати місію, доручену йому богинею Массака. А насправді він був викладачем географії з Білефельда, та якось про це забув. Може, вони там якраз проходили індіанців із Дикого Заходу, і учні накинулися на нього з кольтами через погані оцінки. Шкода тільки, що мама нічого про це не могла сказати, та й про місію богині теж. Так це й залишилося невідомим, позаяк чоловіка схопила поліція й запроторила до психушки. Скальпель у нього, звісно, відібрали, і лишалося сподіватися, що в поліції йому видали бодай сорочку — адже було це взимку. Зараз, правда, весна, і я сподіваюся, що зі мною нічого подібного не трапиться. На щастя, я страждаю від кризи особистості тільки наполовину — наприклад, удень я точно знаю, хто я. Ось чому я з цього й почала розділ.

Та навіть коли я була цілком здорова, у мене часом з'являлися інші особистості. Наприклад, коли я лежала вночі в ліжку і не могла заснути. Я уявляла, як було б чудово,

коли б я була не Лолою Фелозо, а ким-небудь іншим. Коли я ставала у мріях знаменитою поп-зіркою, мені не давали проходу численні шанувальники. Коли я була репортером, то брала інтерв'ю у злочинців у в'язницях. А в ролі шпигунки я викривала методи роботи ресторанних критиків. Список моїх нічних особистостей дуже довгий, але в усіх випадках я була знаменитістю і виплутувалася з найкарколомніших пригод живою і здоровою, а коли прокидалася вранці, знову виявлялася самою собою.

Я й була самою собою, коли почалась уся ця історія. Вночі я лежала в ліжку, і міркувала, ким би мені стати. Я з усієї сили намагалась вигадати собі нову нічну особистість. Бабуся завжди каже, що чим вище вилізеш, тим болючіше впадеш. І навіть найвидатніші люди час від часу набивають ґулі. Тому перед березневими канікулами у мене була досить скромна друга особистість.

Я стала черницею. З чистим серцем, припоручивши себе Божій ласці, я молилася у відлюдному монастирі за мир в усьому світі. Тут мені явився ангел небесний і закликав допомогти людству. Відтак я роздавала їжу нужденним, навертала на добру путь ковбоїв, викладачів математики і расистів, шила піжами для душевнохворих, щоб вони не бігали вулицями в самих підштанках. Та

одного разу вночі до моєї скромної келії пробрався якийсь тип у каптурі, як виявилось, французький священик, викрав мене і на скейтборді одвіз до Парижа. На цьому моя кар'єра черниці урвалася.

У Парижі я стала танцівницею в нічному клубі, але нове життя, на жаль, теж невдовзі закінчилося. На третю ніч до клубу заглянув бразильський танцюрист самби. Після шоу він поцілував мене просто в губи, за що його на смерть забив мій французький коханець. На четверту ніч я обернулася в копача могил, а на п'яту в мене страх як розболілася голова — отак мене доконали постійні зміни професій.

Коли перед канікулами я розповіла про свої проблеми подрузі, вона зморщила носа і запитала:

— Лоло, можливо, це тому, що ти засмучена стосунками з Алексом? Чи, може, ти таємно захопилася Фабіо?

— Ні-ні,— розгублено відмахнулася я.— По-перше, ми з Алексом не розлучилися посправжньому. По-друге, з Фабіо ми давним-давно з'ясували стосунки. А по-третє, дай спокій моєму особистому життю, ясно?

Торік я через це ледь не збожеволіла.

Фло тільки зітнула плечима, а я зосталася певна, що мою нічну кризу особистості неможливо вилікувати.

